

Boş Çerçeve

– NazlıKaragöz · 28 Ekim 2010

İçimde tarifsiz bir özlem sancısı. Kime ait bilmiyorum. Adı ne sanı ne hiç fikrim yok. Cinsiyetini bile bilmediğim bir özlem çekiyorum. Bu gün yine tanınmamış hislerle boğuşuyorum. Yağmurdan olacak değil ya, rüzgar çarptığını hiç sanmam. Bir yerlerde bana ait güneş olmalı, ısıtılmalı sıcacık. Gelmeli ve tam kalbime düşmeli.. Dokunmayın demiştim bam telime, yine hatırlattılar. En sağır yaralar delik deşik kanar öylece. Ağlasam duyan olmaz ki. Dağ gibi yükü çöküyor eksik kimliğime. Eli kolu bağlı çaresizim nerden bilecekler. Birikmiş yokluğunun doğum günlerinden biri yine. Her günden daha fazla yoksunluğun giriyor kanıma. Gezindiğim her yerde sensizliğim tokat gibi yüzüme vuruyor. Bak yine duvarlar üstüme devriliyor. Odalarda sükûnet hüznüme çarpıyor. Kapılar kapanıyor, ben daralıyor boğuluyorum. En kötüsü çerçeven hala boş hala.. işte bu çok acı. Düşünceme düştün yine, hasret türkülerine, dalıp gitmelere düştüm.

Bir an dahi sensizliğimi unutmuş olsam, belleğimi suçladım. Beynimin her hücresi varlığını ararken, nasıl olur da ellerimi açmam ulu göklere.

Hep aynı sahne yankılanır hafızamda " yanakların ellerimin arasında, bal rengi ipek saçların ve billur sesini tamamlayan tatlı gülüşüne karışan cennet kokun"

Ezilir, hayıflanırım hayaline her sarılışımda.

Öylesine derin özlem ki korkuyorum kalbim patlayacak hasretinden.

Ey beklenen mucize gelmelisin mutlaka bir gün gelmelisin.

Ömrümün son günü dahi olsa, nefesim sayılıyken bile yerimden doğrulup melek yüzünü görmeliyim kızım...

annen...